

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.III.30.263/2024/5.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Dr. Farkas Antónia bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A felperes: felperes1

A felperes jogi képviselője: Dr. K. Á. kamarai jogtanácsos (cím1)

Az alperes: alperes1

Az alperes jogi képviselője: Dr. Sipos Péter ügyvéd cím2

A per tárgya: gazdasági társaság tagja felelősségének megállapítása és marasztalása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.333/2023/5. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 12.G.41.946/2020/115-I. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 950.000 (kilencszázötvenezer) forint együttes másodfokú perköltséget és felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak az állami adó- és vámhatóság közzétett illetékbevételei számlájára 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket és 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2013. november 6-tól 2017. szeptember 20-ig vezető tisztségviselője és többségi befolyással rendelkező tagja volt a perben nem álló B. Kft.-nek (a továbbiakban: adós). Az adós gazdasági társaság létrehozására azért került sor, mert az alperes pályázni kívánt egy nagyberuházás kivitelezésére. Az adós tevékenysége elsősorban a pályázat elnyerésére, a projekt kivitelezésének elvégzésére, illetve később a létrejött beruházásban élelmiszerelőállító tevékenység végzésére irányult volna. A pályázaton az adós sikeresen vett részt, ezért képviselőjében az alperes tárgyalásokat kezdeményezett a tervezett beruházás helyszínéül szolgáló település önkormányzatának képviselőivel a projekt megvalósítása érdekében. A pályázat megvalósításához pályázatkíró cégek és a beruházást kivitelező egyéb vállalkozások közreműködésére is szükség volt. Az adós 2013. november 13-án szerződést kötött az A. C. Kft.-vel pályázatírássra, majd 2015. szeptember 8-án az I. Kft. tervező céggel a

tervek elkészítésére. Az A. C. Kft. alvállalkozójaként járt el a D. Kft., amelynek feladata az üzleti tervekhez kapcsolódó számítások elvégzése és megvalósíthatósági tanulmány elkészítése volt. Az adós sem az A. C. Kft., sem a D. Kft. által kiállított számlákat nem egyenlítette ki teljes mértékben. Az I. Kft. 41.672.400 forint + áfa összegű számlát állított ki, amelyet az adós fizetési felszólítás ellenére ugyancsak nem egyenlített ki, emiatt a tervező cég 2017. június 7-én felszámolási eljárást kezdeményezett az adós ellen. A kiállított számla után az adós az áfát visszaigényelte, melynek összege 11.469.000 forint volt. 2017. évben az érintett települési önkormányzattal folytatott tárgyalások elakadtak a csatorna és elektromos hálózati munkák miatt, ezért a beruházás kivitelezéséhez új helyszínt kellett választani. Az alperes egy másik önkormányzattal kezdett új tárgyalásokat, azonban az elkészült tervek nem voltak alkalmasak az új helyszínen történő felhasználásra, a tervező céggel viszont nem sikerült megállapodni új tervek elkészítésében.

[2] Az alperes a 2017. szeptember 20-án kelt üzletrész adásvételi szerződéssel értékesítette az adós gazdasági társaságban fennálló 3.000.000 forint névértékű üzletrészt V. A. vevő részére. Az üzletrész átruházásával egyidejűleg megszűnt az alperes ügyvezetői tisztsége is, az új ügyvezető 2017. szeptember 20-tól az új tag, V. A. lett. Az ugyanezen a napon kelt átvételi elismervényben foglaltak szerint V. A. aláírásával elismerte, hogy az alperestől átvette az adós könyvelési iratait, főkönyvi kivonatát, mérlegét, a leltárt, vizes pecsétet, egyéb nyomtatványokat, a cégiratokat, szigorú számadású bizonylatokat és a házipénztárt, amelynek összege 7.781.000 forint volt. Az alperes az okiratban foglaltak szerint tájékoztatta V. A.-t arról, hogy a házipénztárból köteles kifizetni az A. C. Kft.-nek 1.750.000 forintot és a D. Kft.-nek 1.125.000 forintot. A vevő tájékoztatása megtörtént arról is, hogy az I. Kft. felszámolási eljárást kezdeményezett az adós cég ellen, az elsőfokú bíróság határozata nem jogerős, az ellen fellebbezést nyújtottak be. V. A. ügyvezető a 2017. november 30-án kelt, „Megállapodás” megnevezést viselő okiratba foglaltan tartozáselismerő nyilatkozatot tett az adós képviselőjében az A. C. Kft. irányában 1.798.000 forint összegről azzal, hogy a tartozást legkésőbb 2017. december 4-ig részletekben rendezi.

[3] V. A. ügyvezetése alatt az adós gazdasági társaság által benyújtott adóbevallásban azt rögzítették, hogy az adós gazdasági társaságnak értékesítésből eredően nettó 1.283.491.000 forint árbevétele keletkezett, ugyanakkor az áfabevallását nulla forint adattartalommal nyújtotta be. A társaságiadó-bevallásban 4.800.000 bérköltség szerepelt, azonban az adós bejelentett alkalmazottal nem rendelkezett. A havi járulékbevallását az adós adattartalom nélkül nyújtotta be, és a törvényes képviselő bejelentése is elmaradt.

[4] Az adóhatóság a 2018. augusztus 27-én kelt iratában tájékoztatta az adós törvényes képviselőjét, V. A.-t arról, hogy adóellenőrzést folytat le az adósnál a 2017. január 1-től 2017. december 31-ig tartó időszakra vonatkozóan, mind az általános forgalmi adó, mind a társasági adó tekintetében. Az adóellenőrzés során megállapítást nyert, hogy V. A. három további társaságnak is vezető tisztségviselője, és mindhárom cég székhelyéül B. G. lakóhelye szolgál. Az adóellenőrzés során sem V. A.-val, sem B. G.-ral nem sikerült kapcsolatot létesíteni. Mindezek alapján az adóhatóság megállapította, hogy a V. A. által képviselt társaságok B. G. közreműködésével szándékos adóelkerülő magatartást folytatnak. Az adóhatóság 2019. április 16-án kelt határozatában az adós cég terhére 461.995.000 forint adóhiánynak minősülő különbözetet állapított meg, amely összeg után 230.997.000 forint adóbírságot, és az adóhiány után további 6.648.000 forint késedelmi pótlékot határozott meg.

[5] A Fővárosi Törvényszék a 2018. október 16-án közzétett végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét, és elrendelte a felszámolását. A felperes a felszámolási eljárásban 2018. november 16-án 88.000 forint hitelezői igényt jelentett be, amelyet 2019. július 12-én 462.310.000 forintra módosított. A felszámoló a módosított hitelezői igényt visszaigazolta. A felszámolási eljárás a Fővárosi Törvényszék 2019. december 31-én jogerőre emelkedett végzésével – egyszerűsített módon – befejeződött, a záróvégzés Céglétrehozásban való közzétételére 2020. március 10-én került sor. A végzés indokolása szerint a felszámoló az egyszerűsített módon történő befejezésre irányuló kérelmét arra hivatkozással terjesztette elő, hogy mind az iratok, mind az adósi vagyon hiánya miatt az eljárás az általános szabályok szerint lebonyolíthatatlan.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes – mint az adós cég felszámolási eljárásban volt hitelezője – a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 63/A. §-a alapján indított keresetében az alperes tagi felelősségének korlátlanra minősítését és az alperes marasztalását kérte 50.000.000 forint erejéig.

[7] A kereseti tényállítás szerint az adós utolsó bejegyzett vezető tisztségviselője a felszámolóval nem vette fel a kapcsolatot, az eljárásban nem működött közre és nem teljesítette a Cstv. 31. §-a szerinti irat- és vagyonátadási, továbbá céltartalékképzési kötelezettségét. Erre tekintettel a felszámolási eljárás egyszerűsített befejezésére került sor, amelynek során a felperes hitelezői igénye még részben sem térült meg. A hitelezői követelés teljes összegéből a felperes jelen perben csupán 50.000.000 forintot kívánt érvényesíteni. Állította, hogy az adós 2016. december 31. óta bizonyítottan fizetéseképtelen helyzetben volt. Ebben az időszakban az alperes nemcsak tagja, hanem önálló képviselői joggal rendelkező vezető tisztségviselője is volt az adós cégnek, így tudott a megindított felszámolási eljárásról is. Az alperes tisztában volt a társaság anyagi helyzetével, ennek ellenére nem gondoskodott pótbefizetésről, ehelyett az üzletrészt értékesítette. V. A. új tag és vezető nem rendelkezett sem szakértelemmel, sem tőkével a társaság fizetőképességének helyreállításához, illetve a beruházás megvalósításához. A rendelkezésre álló iratok alapján az állapítható meg, hogy az adósnál tevékenység nem folyt. Az adásvétel körülményei arra utalnak, hogy az üzletrész-átruházással az volt a cél, hogy az alperes az adós cégben alapítói helyzetétől, illetve vezetői tisztségétől szabaduljon. Az alperes e magatartása pedig a hitelezők megkárosítására irányuló tevékenységnek tekinthető.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel a felperesnek a B. Kft. „f. a.” adós felszámolási eljárásában érvényesített, ki nem elégített, 50.000.000 forint összegű követeléséért, és kötelezte az alperest a követelésnek a felperes részére történő megfizetésére.

[10] Ítéletének indokolásában idézte a Cstv. 63/A. §-át, és megállapította, hogy a felperes követelése végleges és végrehajtható közokiraton, adóhatósági határozaton alapul, amelynek felülvizsgálatára az elsőfokú bíróságnak nincs hatásköre, ezért akként foglalt állást, hogy az adótartozás fennállása a jelen eljárásban nem vizsgálható. Utalva arra, hogy az alperes a perben nem vitatta, hogy az I. T. Kft. részére járó tervdokumentáció elkészítésének díja 41.672.400 forint + áfa összegben nem került kifizetésre, egyértelműen megállapíthatónak látta azt is, hogy az adósnak a felszámolás befejezésekor a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű tartozása volt. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 8:2. § (1) bekezdésére utalással azt is rögzítette, hogy az alperes „többségi befolyással rendelkező tag volt, aki üzletrészt a felszámolási eljárás megindítását megelőző három évben ruházta át”. Azt az alperesi védekezést, hogy a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg hiányában – egyszerűsített eljárás esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat hiányában – a felelőssége nem áll fenn, alaptalannak ítélte.

[11] Az elsőfokú bíróság a Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont *cd*) alpontja alapján megállapította, hogy a felperes a felszámolási eljárásban, illetőleg a jelen perben hitelezőnek minősül. Felhívta az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (Art.) 16. §-át, 46. §-át, 47. §-át és 48. § (1) bekezdését, hangsúlyozva, hogy a felperes követelésének alapja az adós cég vezető tisztségviselőjétől – V. A.-tól – származó adóbevallás, amely alapján az adós társaság elmulasztotta az áfát és a társasági adót megfizetni. Tekintettel arra, hogy az alperes a perben nem vitatta, hogy az üzletrész átruházásakor az adós cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, ezért erre vonatkozóan bizonyítást nem folytatott le. Hangsúlyozta, hogy mindezekre tekintettel az alperesnek a felelőssége alóli mentesüléshez bizonyítania kellett, hogy az üzletrész-átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Az elsőfokú bíróság, értékelve a perben meghallgatott tanúk vallomását, e körben akként foglalt állást, hogy az alperes az üzletrész értékesítését megelőzően nem körültekintően, a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el, mivel nem győződött meg arról, hogy akinek eladja az üzletrészt, az képes a gazdasági társaság ügyeit felelősséggel és hozzáértéssel intézni. Mindebből arra következtetett, hogy az alperes a felelőssége alóli mentesülése érdekében értékesítette az üzletrészt V. A. részére, ezáltal a vagyoni hányada rosszhiszemű átruházásával, felróható magatartásával joggal való visszaélést valósított meg.

[12] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította. Az alperes által felhozott eljárásjogi szabálysértéseket nem látta megvalósulni, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem látott okot, azonban az érdemi felülbírálat eredményeként az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra jutott az alperes felelőssége kérdésében.

[13] A másodfokú bíróság a Ptk. 3:159. § alapján mindenekelőtt rámutatott: a korlátolt felelősségű társaság tagja a társaság kötelezettségeiért – törvényben meghatározott kivétellel – nem felel. Ilyen kivétel a Ptk. 3:2. § (2) bekezdése, amely intézményes felelősségátvitelt tartalmazó, a gazdasági társaság szervezetére vonatkozó általános felelősségi szabályokat áttörő rendelkezés. A kereset alapjául szolgáló Cstv. 63/A. §-a ehhez képest a felszámolás folytán megszűnt gazdasági társaságokra irányadó felelősségátvitel speciális szabálya. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes az üzletrész átruházásának időpontjában – 2017. szeptember 20-án – az adós többségi befolyással

rendelkező tagja volt, és az adós elleni felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül – valójában a felszámolási eljárás megindítását követően, de annak jogerős elrendelése előtt – átruházta a részesedését. A Cstv. 63/A. §-a alapján megállapíthatónak látta azt is, hogy a vagyonfelosztási javaslatban kimutatott mértékű tartozás az adós jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladja.

[14] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése és az Alaptörvény 28. cikke alapján nem osztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy az adótartozás kérdése a jelen eljárásban nem vizsgálható. Kiemelte, hogy ennek hiányában az alperes olyan közigazgatási eljárásban született határozat alapján fennálló pénztartozás megfizetésére lenne köteles, amely eljárásban nem vett részt és nem védekezhetett, ami nyilvánvalóan nem lehet a jogállami rendszernek megfelelő értelmezés. Az adóhatóság által (második ízben) bejelentett, és a felszámoló által meg nem kérdőjelezett adótartozás fennállását a másodfokú bíróság aggályosnak minősítette, mert a társaság 2017. üzleti év negyedik negyedévi működésére sem a perben, sem az adóhatóság által lefolytatott ellenőrzési eljárásban semmilyen adat nem merült fel, a bevallás benyújtásának körülményei tisztázatlanok, a beérkezett bevallás adattartama irreálisan magas számokat rögzít. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a közokiraton alapuló hitelezői követeléssel szemben lefolytatott bizonyítás nem érte el azt a szintet, amely alapján megállapítható lett volna, hogy a felperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye kétséget kizáróan nem valós.

[15] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes a bizonyítási érdekének megfelelő bizonyítási kötelezettségének a Pp. 265. § (1) bekezdés alapján eleget tett, ennek következtében a Cstv. 63/A. § első mondatának második fordulata alapján az alperesre hárult annak teljes körű bizonyítása, hogy a szerződéskötés időpontjában az adós még fizetőképessé volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezután következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de az alperes az átruházásnál jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[16] A másodfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomásai és az egyéb bizonyítékok összessége alapján kétséget kizáróan bizonyítottanak találta, hogy az alperes az üzletrész átruházása során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. Indokolása szerint ezt támasztotta alá N. J. tanúvallomása, amelyből kiderült, hogy a tanú is tudott a mezőgazdasági pályázatról, és úgy nyilatkozott, hogy az üzletrész átruházását követően B. G. ebben akart intézkedni. B. G. és V. A. vallomásaiból pedig azt látta megállapíthatónak, hogy szándékukban állt az adós cég pályázatának meghosszabbítása, erre vonatkozóan konkrét intézkedéseket tettek, beadták a pályázat meghosszabbításához szükséges iratokat az illetékes minisztériumba, ahol együtt voltak bent. A pályázat végül rajtuk kívül álló okból nem lett meghosszabbítva. A másodfokú bíróság megítélése szerint 2017 szeptemberében az adós cég legnagyobb hitelezőjének kielégíthetősége már csak abban az esetben volt lehetséges az adós részéről, ha újabb tőkét tudnak bevonni a projekt önerő részéhez, és ezáltal a sikeresen megpályázott projekt megvalósul. Emiatt az alperes arra való törekvése, hogy tőkeerős személyi háttérrel rendelkező vevőnek adja el a céget, nem tekinthető rosszhiszemű eljárásnak. A jogerős ítélet azt is okirattal bizonyított ténynek tekintette, hogy az alperes a cég könyvelési anyagát, és további egyéb dokumentumokat is a vevők (befektetők) rendelkezésére bocsátotta. Az üzletrész átruházásakor minden szükséges tájékoztatást, nyilatkozatot megadott, amely ahhoz volt szükséges, hogy az adós cég hitelezőinek követelése az üzletrész átruházását követően kielégítést nyerjenek.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti Magyarország Alaptörvénye 28. cikkében írtakat, a Cstv. 63/A. §-át, a Pp. 265. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, 323. § (1)-(2) és (6) bekezdését, 346. § (5) bekezdését, 360. § (1) bekezdését, illetve az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 130. § (1) bekezdését, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 1. § (1) bekezdését. Arra is hivatkozott, hogy a jogerős ítélet egyes megállapításai ellentétesek a Kúria korábban közzétett BH 2016. 17 számú határozatával.

[18] A felülvizsgálati kérelemben írtak szerint a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 265. § (1) bekezdését és 279. § (1) bekezdését, amikor a lefolytatott bizonyítás során, illetve a megállapított tényállásból mellőzte az 56. számon lajstromozott, F/18. mellékletben szereplő, a pályázattal kapcsolatos irányító hatósági (HIPA) döntést. emellett a jogerős ítélet sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését is, mivel az ítélet jogi indokolásában a bizonyíték mellőzésének ténybeli és jogi indokait nem fejtette ki. A felperes hangsúlyozta, hogy az alperes jóhiszeműsége tekintetében a másodfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, azonban abból nyilvánvalóan téves következtetést vont le az alperes jóhiszeműségét illetően. A széleskörű bizonyítás eredményeként megállapított tényállásból csak az a következtetés vonható le, hogy az alperes nem járt el jóhiszeműen és nem vette figyelembe a hitelezők érdekeit, amikor üzletrészt V. A. részére értékesítette. A felperes rámutatott: a jogerős ítélet különös jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy az alperes célja – nyilatkozata szerint – az egyedi kormánydöntés keretében elnyert pályázathoz kapcsolódó beruházás megvalósítása volt, erre pedig már csak a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében úgy volt lehetősége, ha üzletrészt értékesíti egy olyan befektetői körnek, amely rendelkezik a szükséges tőkével és szakértelemmel. Ezzel szemben valamennyi érintett azt nyilatkozta, hogy a pályázat azért nem valósult meg, mert már nem volt lehetőség a határidő meghosszabbítására, amit alátámaszt az utólagos bizonyítás eredményeként becsatolt – a fentiekben hivatkozott – 56. számon lajstromozott, F/18. mellékletben szereplő, a pályázattal kapcsolatos irányító hatósági (HIPA) döntés is. Így tény, hogy a pályázat megvalósítása V. A.-n és B. G.on kívül álló okból nem történt meg, ez a külső ok azonban nem az üzletrész-adásvételt követően merült fel, hanem már ismert volt a részesedés átruházásának időpontjában is.

[19] A felperes kiemelte, hogy az alperes a tartozások és annak ismeretében adta el olyan személynek az üzletrészt, aki számára teljesen ismeretlen volt, hogy a társaság vagyona nem fedezi a kötelezettségeit. Maga az alperes is elismerte személyes meghallgatása során, hogy a vevővel, V. A.-val S.-ban, az okiratszerkesztő ügyvéd irodájában találkozott először. A terhére értékelendő az a gondatlansága, hogy elmulasztotta, hogy személyesen győződjön meg a vevő alkalmasságáról. Nem igazolta, hogy a vevő részére az adós bankszámlájához hozzáférést biztosított, a vételár kifizetésének igazolására sem került sor. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy az adásvételi szerződés csak formális volt, mert valójában az új tulajdonos érdektelen volt már a szerződés megkötésekor is, a szerződéskötéstől kezdve pedig

semmilyen aktív magatartást, tevékenységet nem tanúsított, a felszámoló és az adóhatóság felhívásaira nem válaszolt, a felszámolás és az adóellenőrzés során nem működött együtt a felszámolóval, illetve az adóhatósággal, a feladatait nem teljesítette. E körülmények miatt alappal vonható le az a következtetés, hogy a vevő kiválasztásánál az eladó nem járt el kellő körültekintéssel, az üzletész átruházása során nem volt jóhiszemű. Ebben a körben a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kúria – többek között Gfv.VI.30.337/2023/6. számú precedens határozatának 49. pontjában leírt – ítélkezési gyakorlatának fontos követelményeit, ennek pedig nem adta jogi indokát, megsértve ezzel a Pp. 346. § (5) bekezdését.

[20] A felperes érvelése szerint, mivel az alperes maga is úgy értékelte, hogy nem egyedül V. A. lesz az, aki a társaság ügyeiben intézkedni fog, kimondottan elvárható lett volna az alperestől, hogy tájékozódik B. G. személye és gazdasági kapcsolatai irányában is, ha pedig így járt volna el, tudomást szerezhetett volna arról, hogy B. G. az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat által vezetett cégvezetéstől eltiltott személyekről szóló nyilvántartás adatai szerint az üzletész-adásvétel időpontjában eltiltás hatálya alatt állt. Így megállapítható, hogy az alperes a felelőssége alóli mentesülése érdekében értékesítette az üzletészét V. A. részére, ezáltal a vagyoni hányada rosszhiszemű átruházásával, felróható magatartásával joggal való visszaélést valósított meg.

[21] A felperes a felülvizsgálati kérelmét arra is alapította, hogy a jogerős ítéletnek a közokiratok bizonyító erejével, illetve az azokkal szembeni bizonyítás lehetőségével, valamint a felszámolást lezáró végzés mint anyagi jogerővel bíró bírósági döntés tartalmával szembeni bizonyítás lehetőségével kapcsolatos megállapításai ellentétesek a Kúria BH 2016. 17. és EBH 2013. G.5. sorszámú határozataiban foglaltakkal, valamint sértik a Pp. 323. § (1)-(3) és (6) bekezdéseit, 346. §-át, 360. §-át, valamint az Air. 130. § (1) bekezdését, illetve a Kp. 12. § (1) bekezdését. A másodfokú bíróság e körben figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az alperes a saját felróható magatartása következményeként került olyan helyzetbe, hogy nem volt lehetősége a különböző (adóhatósági, illetve felszámolási) eljárásokban a jogorvoslati joggal élni. A felperes vitatta a jogerős ítéletnek azt a megállapítását, amely szerint a bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok a felperes javára nyilvántartásba vett tartozás fennálltát aggályossá tették, ugyanakkor a bizonyítás nem érte el azt a szintet, hogy a másodfokú bíróság kimondhassa, a tartozás nem valós. A jogerős ítélet ezen megállapítása sérti a Pp. 346. § (5) bekezdését. A felperes kifejtette, hogy a másodfokú bíróság olyan körülményeket mérlegelt – az adós bevallását beküldő személye, a bevallás tartalmának valódisága, az adóhatósági eljárásban felmerült adatok –, amelyek gyakorlatilag a felperes határozatának a felülvizsgálatát eredményezték. A megsértettként hivatkozott jogszabályi rendelkezések azonban egyértelműen kimondják, hogy a polgári perben a közigazgatási határozat felülvizsgálatára, felülbírálatára nincs lehetőség.

[22] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását indítványozta.

A Kúria döntése és jogi indokai

[23] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem korlátaiban belül vizsgálta felül, és a felperes által megjelölt okból jogszabálysértőnek találta.

[24] A gazdasági társaság a Ptk. 3:88. § (1) bekezdése értelmében önálló jogalany, saját cégneve alatt szerezhet jogokat, vállalhat kötelezettségeket. Az önálló jogalanyiságból következően elkülönül az őt alkotó tagoktól, a gazdasági társaság jogai és kötelezettségei tehát nem azonosak a tagjai jogaival és kötelezettségeivel. Az elkülönült vagyoni jogalanyiságból, vagyis abból, hogy a gazdasági társaság saját maga rendelkezik a tagok által rendelkezésére bocsátott vagy a tevékenysége során keletkezett vagyonnal, az is következik, hogy a gazdasági társaság a kötelezettségeiért alapvetően maga köteles a saját vagyonával helytállni; a társaság tagjai a társaság tartozásaiért főszabály szerint nem felelnek [Ptk. 3:2. § (1) bekezdés].

[25] A főszabály alól azonban vannak kivételek. Az ún. személyegyesítő gazdasági társaságok (közkereseti társaság, betéti társaság) esetében az adott társasági típusra vonatkozó speciális szabályok a tagok, illetve betéti társaságnál a beltág korlátlan mögöttes helytállási kötelezettségét írják elő, és sajátos, nem felelősségi alapú (bár kétségtől korlátozott terjedelmű) tagi helytállási kötelezettségről rendelkezik korlátozott felelősségű társaságnál egy speciális helyzetre vonatkozóan a Ptk. 3:162. § (4) bekezdése is.

[26] A kivételek másik esetköre felelősségi alapú, szankciós jellegű. Ezekben az esetekben a jogalkotó a társaság tagjának a gazdasági társaság elkülönült jogalanyiságával, saját helytállási kötelezettségének hiányával kirívóan visszaélő, és ennek eredményeként a társaság hitelezőinek vagyoni érdekeit sértő magatartása szankciójaként írja elő – a tag egyébként korlátozott felelősségét áttörve – a tag helytállási kötelezettségét a társaság tartozásaiért.

[27] Az ilyen felelősségátviteli tényállások közé tartozik a Cstv. 63/A. §-a is, amely a gazdasági társaság fantomizálását kívánja szankcionálni, a társasággal a jogutód nélküli megszűnésekor már jogviszonyban nem álló, korábbi társasági tag (részvényes) felelősségének megteremtésével.

[28] A Cstv. 63/A. §-a úgy rendelkezik, hogy amennyiben az adósnak – a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg (egyszerűsített eljárás esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat) szerint – a jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha a részesedését átruházó volt tag bizonyítja, hogy az átruházás időpontjában az adós még fizetőképese volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[29] A Cstv. 63/A. §-a értelmében tehát a felelősség megállapításának feltételei a következők: a gazdasági társasággal szembeni felszámolási eljárás megindítását megelőző 3 éven belül került sor a társasági részesedés átruházására, a vagyoni hányadát átruházó korábbi tag (részvényes) az átruházáskor a társaságban többségi befolyással rendelkezett, a gazdasági

társaság felszámolás alá került, illetve felszámolás folytán szűnt meg, és a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó, ki nem elégített tartozást hagyott hátra.

[30] E feltételek fennállása esetében a többségi befolyással rendelkező korábbi tag (részvényes) felelőssége megállapítható a társaság ki nem elégített tartozásaiért. A felelősség alól azonban a tag (részvényes) mentesülhet, ha bizonyítja, hogy az átruházás időpontjában az adós még fizetőképese volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, vagy az adós az átruházáskor fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de a tag (részvényes) az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[31] A másodfokú bíróság a perbeli esetben az elsőfokú bírósággal egyezően állapította meg, hogy a felperes a felelősség megállapításának feltételei körében a bizonyítási érdekének megfelelő bizonyítási kötelezettségének a Pp. 265. § (1) bekezdés alapján eleget tett {jogerős ítélet [45] bekezdés}. A felperes nyilvántartásba vett hitelezői igényét ugyan a másodfokú bíróság a jelen eljárásban is vitathatónak ítélte, de arra a következtetésre jutott, hogy a közokiraton alapuló hitelezői követeléssel szemben lefolytatott bizonyítás nem érte el azt a szintet, hogy az legyen megállapítható, a felperesi hitelező nyilvántartásba vett hitelezői igénye kétséget kizáróan nem valós.

[32] A jogerős ítélet szerint tehát bizonyított ténynek kell tekinteni, hogy az alperes többségi befolyással rendelkező tag volt az adós gazdasági társaságban, üzletrészét a felszámolási eljárás megindítását megelőző három évben ruházta át, a felperes a felszámolási eljárásban hitelezői igényét bejelentette, a felszámoló azt nyilvántartásba vette, és az adósnak a jegyzett tőke 50%-át meghaladó mértékű tartozása volt.

[33] Azt az alperes a per során nem vitatta, hogy az üzletrész átruházásakor az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt (31. számú jkv. 2. oldal), ezért erre vonatkozóan a bíróságoknak bizonyítást nem kellett lefolytatniuk. A Cstv. 63/A. §-a szerinti felelőssége alól mindezekre figyelemmel az alperes csak annak bizonyításával mentesülhetett, hogy az üzletrész-átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el. A másodfokú bíróság e körben az elsőfokú bíróságtól eltérően a lefolytatott bizonyítás eredményeként arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségének kétséget kizáróan eleget tett, e következtetése azonban a Kúria megítélése szerint jogszabálysértő, és a másodfokú bíróság eltért a Kúria Gfv.VI.30.337/2023/6. számú precedens határozatától is.

[34] A Kúria előrebocsátja, következetes gyakorlata értelmében a felülvizsgálati eljárásban – annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt – általában nincs helye a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésének (Gfv.VII.30.094/2020/8., Pfv.III.20.804/2020/10.). A tényállás tisztázása, a bizonyítékok mérlegelése az első- illetve a másodfokú bíróság feladatkörébe tartozik. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a tényállást csak akkor módosíthatja vagy egészítheti ki, ha az iratellenes, okszerűtlen megállapításokat tartalmaz, vagy önmagával logikai ellentmondásban áll, illetve a másodfokú bíróság a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte (Pfv.VI.20.563/2020/4.). Nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek csak az minősíthető, amikor a bizonyítékokból kizárólag egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (Gfv.VII.30.323/2013/5.).

Az adott esetben azonban a Kúria megállapítása szerint ezek a feltételek megvalósultak, a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 279. § (1) bekezdését sértően, kirívóan okszerűtlenül mérlegelte, ez pedig téves érdemi döntéshez vezetett.

[35] A Kúria rámutat, jóhiszeműségről a Cstv. 63/A. §-ának alkalmazásában akkor lehet szó, ha a társasági részesedés átruházása nem a társaság fantomizálását szolgálta, ha tehát az átruházó korábbi tag (részvényes) nem tudott és nem is kellett tudnia arról, hogy üzletrészt olyan személy részére ruházza át, aki felhagy a társaság működtetésével és a tartozások hátrahagyásával a társaság jogutód nélküli megszűnését idézi elő. A részesedését átruházó tagtól tehát elvárható, hogy olyan vevővel szerződjön, akinek célja a hitelezői érdekek szem előtt tartásával a társaság továbbműködtetése. E követelménynek a tag akkor tesz eleget, ha a részesedését az üzleti életben ismert, megbízható személy részére értékesíti, nem ismert vevő jelentkezése esetében pedig tájékozódik a jelentkező személyéről, megbízhatóságáról, üzleti előéletéről, a társasággal kapcsolatos jövőbeli terveiről (Kúria Gfv.VI.30.337/2023/6.).

[36] A másodfokú bíróság ítélete indokolásában maga is azt rögzítette, hogy az alperessel mint eladóval szemben támasztott jóhiszemű eljárás alapvető követelményének az felel meg, ha az üzletrészt olyan, erre alkalmas személynek értékesíti, akiről tudja, vagy megfelelően gondos eljárás esetén tudnia kell, hogy szándékában áll a társaság fizetőképességének helyreállítása, ezáltal alapos okkal feltételezheti azt is, hogy a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jár el, és a társaság gazdasági döntéseit ennek megfelelően hozza meg. E feltételeket – felülmérlegelve ezzel az elsőfokú bíróság bizonyítékokokat mérlegelő tevékenységét – döntően N. J., B. G. és V. A. tanúk vallomásai alapján látta teljesülni. Indokolása szerint ugyanis B. G.-nak és V. A.-nak szándékában állt az adós pályázatának meghosszabbítása, erre vonatkozóan konkrét intézkedéseket tettek, beadták a pályázat meghosszabbításához szükséges iratokat az illetékes minisztériumba, ahol együtt voltak bent. A pályázat végül rajtuk kívülálló okból nem lett meghosszabbítva.

[37] Ezzel szemben a felperes hivatkozása szerint a másodfokú bíróság indokolás nélkül hagyta figyelmen kívül az alperes által 56. sz. alatt becsatolt, az irányító hatóság elnökétől származó 2018. január 24-én kelt levelet, amely szerint – a Támogató korábbi döntésére figyelemmel – nem volt lehetőség a határidő meghosszabbítására, a pályázat ezért nem valósult meg. A Kúria megítélése szerint ez az okirati bizonyíték nem cáfolja a másodfokú bíróság által tett megállapításokat. Azt ugyanis a felperes is elismerte a felülvizsgálati kérelmében, hogy a pályázat megvalósítása valóban V. A.-n és B. G.-on kívül álló okból hiúsult meg. A felperes a tájékoztató levél tartalmából, mely szerint a Támogató korábban döntött e kérdésben, vonta le azt a következtetést, hogy az már ismert volt az alperes előtt is az üzletrész adásvétele előtt, amiről vagy nem tájékoztatta a vevőt, vagy ha igen, akkor fel kellett volna ismernie, hogy V. A. és B. G. nem rendelkezik kellő szakértelemmel az adott körülmények között egy ilyen volumenű beruházás továbbviteléhez. A Kúria ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy a jóhiszemű eljárás követelményére tekintettel az eladónak az üzletrész átruházásakor azt kell tudnia, hogy a vevőnek szándékában áll az adós fizetőképességének helyreállítása, ezt pedig az adott okirati bizonyíték nem cáfolja.

[38] Mindezeket meghaladóan azonban a felperes a felülvizsgálati kérelmében helyesen állította, hogy az alperes a vevő kiválasztása során nem jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[39] A másodfokú bíróság maga is fontosnak tartotta az alperes arra való törekvését, hogy tőkeerős személyi háttérrel rendelkező vevőnek adja el az adós céget. Ehhez képest – amint arra az elsőfokú bíróság az alperes személyes meghallgatása alapján helyesen mutatott rá – az alperes tisztában volt vele, hogy a megnyert pályázat megvalósításához 450-500 millió forintba lett volna szükség, de nem volt tudomása arról, hogy V. A. vevő és a vele kapcsolatban álló B. G. rendelkezik-e ekkora összegű önrésszel (31. számú jkv. 3. oldal). Az elsőfokú bíróság helyes indokolásának megfelelően ezért az alperesnek – jóhiszemű eljárás esetében – az üzletrész-adásvétel előtt alapos megfontolásra, utánajárásra, és meggyőződésre lett volna szüksége, hogy olyan vevő részére értékesíti-e üzletrészét, aki képes a projektet megvalósítani. Az alperes azonban V. A. vevővel az üzletrész-adásvételi szerződés aláírásakor találkozott először (50. számú jkv. 4. oldal), őt korábban nem ismerte. Ezt tanúvallomásában a periratok szerint akkor több műszakban rakodómunkásként dolgozó V. A. is megerősítette. V. A. vallomásában azt is előadta, hogy nem tudta, milyen papírokat ír alá, azokat nem olvasta, nem értette meg az ügyvédi irodában kapott tájékoztatást, csak azt ígérték neki, hogy fix fizetést kap majd a jövőben, bár ez nem valósult meg. Nem volt ismerős számára az A. C. Kft., illetve a D. Kft. neve sem, amely pályázatíró cégek elengedhetetlenek voltak a projekt megvalósításához (68. számú jkv. 3. oldal, 79. számú jkv. 11. oldal). Az ügy iratanyagából kitűnően az üzletrész-adásvételi szerződés aláírásakor V. A.-val együtt B. G. is megjelent, mint aki aktív szerepet játszik az ügyletben, illetve majd az adós irányításában, ugyanakkor ő az üzletrész-adásvételben szerződő félként nem vett részt. B. G., aki abban az időszakban gazdasági társaság vezető tisztségének ellátásától való eltiltás hatálya alatt állt, tanúvallomásában azt adta elő, hogy sem ő, sem V. A. nem rendelkezett a pályázat megvalósításához szükséges önerővel (52. számú jkv. 6. oldal).

[40] Az előzőekben kifejtettek szerint ugyanakkor nem ismert vevő jelentkezése esetében a jóhiszeműség követelménye a Cstv. 63/A. §-ának alkalmazásában akkor teljesül, ha az üzletrészét értékesíteni kívánó tag tájékozódik a jelentkező személyéről, megbízhatóságáról, üzleti előéletéről, a társasággal kapcsolatos jövőbeli terveiről, és ennek alapján alappal alakul ki benne az a meggyőződés, hogy a vevő célja a hitelezői érdekek szem előtt tartásával a társaság továbbműködtetése, vagy legalább a társaságnak a gazdasági életből a hitelezők kielégítésével történő kivezetése, vagyis a társaság fizetőképességének helyreállítása.

[41] Az, hogy az alperes az elmondása szerint bízott a vevők azon ígéretében, hogy ki fogják elégíteni a hitelezőket és meg fog valósulni a projekt (50. számú jkv. 6. oldal), e követelményt nem elégíti ki, hiszen a vevőt nem ismerte, üzleti előéletéről nem tájékozódott, így a vele kapcsolatos bizakodásának nem volt semmilyen valós alapja. Nem tehetette megalapozottá ezt a bizalmat önmagában az sem, hogy a vevő az üzletrész-átruházási szerződés megkötésekor jelen volt, elérhető volt. A jóhiszeműség megítélése szempontjából nincs jogi jelentősége az alperes által az okiratszerkesztő ügyvédbe vetett bizalomnak sem, a vevő kiválasztása ugyanis nem az okiratszerkesztő ügyvéd feladat- és felelősségi körébe tartozik. Nem teszi jóhiszeművé az alperes eljárását az sem, ha az adós könyvelési anyagát és további egyéb dokumentumokat a vevő részére bocsátotta, illetve átadta a részére a házipénztár tartalmát, a Cstv. 63/A. §-ának alkalmazásában ugyanis nem a szerződéses partnerrel szembeni eljárás korrektségét kell vizsgálni, a vevő teljes körű tájékoztatása a társaság pénzügyi helyzetéről, a szükséges okiratok átadása önmagában nem eredményezheti az alperes jóhiszeműségének megállapíthatóságát, a Cstv. 63/A. §-a szerinti felelősség alóli mentesülését.

[42] Mindezekre tekintettel a rendelkezésre álló, az előzőekben részletezett bizonyítékokból kizárt volt az alperes jóhiszeműségére következtetni, az alperes eljárása az üzletrész értékesítésekor valójában elemi szinten nem felelt meg a jóhiszeműség Cstv. 63/A. §-a szerinti követelményének. Kifejezetten tévesen értékelte a másodfokú bíróság az alperes javára azt a tény, hogy nem ismerte a vevő és a mögötte álló személyek korábbi, illetve más társaságokat érintő „cégvásárlási múltját”. A társasági részesedését átruházni kívánó tagnak ugyanis jóhiszemű eljárás esetén a szerződéskötés előtt tájékozódnia kell az általa nem ismert vevő személyéről, megbízhatóságáról, üzleti előéletéről is. Azt, hogy az alperes nem tájékozódott, nem a javára, hanem a terhére kellett volna értékelni, mivel ez a jóhiszeműség hiányára utal.

[43] A másodfokú bíróság mindezekből következően eljárásával megsértette a Pp. 279. § (1) bekezdését, és eltért a Kúria Gfv.VI.30.337/2023/6. számú precedens határozata [49] bekezdésében írtaktól is.

[44] Az előzőek értelmében az alperes kimentése nem tekinthető sikeresnek, felelőssége tehát megállapítható. Az ügyben eljáró bíróságok közül ezért az elsőfokú bíróság döntése a helytálló.

[45] A felperes a felülvizsgálati kérelmében azt is sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság – ellentétben az elsőfokú bírósággal – lehetőséget látott a perben az adóhatósági határozaton mint közokiraton alapuló hitelezői követelés fennállásának vitatására, a követeléssel szembeni ellenbizonyításra. Ennek a kérdésnek azonban a korábbiakban kifejtettekre figyelemmel nem volt az ügy érdemi elbírálására kiható jelentősége. A másodfokú bíróság ugyanis bizonyítottan találta a felperes közokiraton alapuló hitelezői követelésének fennállását és összecszerűségét, mint ahogyan a felelősségi tényállás minden más tényállási elemének megvalósulása is megállapítható volt, az alperes kimentése pedig nem vezetett eredményre. Emiatt a felperes egyéb felülvizsgálati hivatkozásainak a vizsgálata nélkül is fennálltak az elsődleges felülvizsgálati kérelemnek helyt adó felülvizsgálati döntés meghozatalának feltételei, a további felülvizsgálati hivatkozások vizsgálata ezért szükségtelen volt.

[46] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletet helybenhagyta.

[47] Az eredményes felülvizsgálati kérelemre figyelemmel a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint irányadó 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes másodfokú eljárásban és a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére. A kamarai jogtanácsosi munkadíjat a Kúria – a jelen felülvizsgálati eljárásban még irányadó –, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdései, valamint 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

[48] Az alperes pervesztességére figyelemmel a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése, 46. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdés alapján számított, meg nem fizetett fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére. A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján a Kúria tájékoztatja az

alperest, hogy az illetéket az állami adó- és vámhatóság (Nemzeti Adó- és Vámhatóság) 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie, megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát. A Kúria a rendelet 3. § (4) bekezdése alapján figyelmezteti az alperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerinti késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[49] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A döntés elvi tartalma

A Cstv. 63/A. §-ának alkalmazásában a jóhiszeműség követelménye akkor teljesül, ha a társasági részesedés átruházása nem a társaság fantomizálását szolgálta, ha tehát az átruházó korábbi tag (részvényes) nem tudott és nem is kellett tudnia arról, hogy üzletrészt olyan személy részére ruházza át, aki felhagy a társaság működtetésével és a tartozások hátrahagyásával a társaság jogutód nélküli megszűnését idézi elő. A részesedését átruházó tagtól ezért elvárható, hogy olyan vevővel szerződjön, akinek célja a hitelezői érdekek szem előtt tartásával a társaság fizetőképességének helyreállítása. E követelménynek a tag akkor tesz eleget, ha a részesedését az üzleti életben ismert, megbízható személy részére értékesíti, nem ismert vevő jelentkezése esetében pedig tájékozódik a jelentkező személyéről, megbízhatóságáról, üzleti előéletéről, a társasággal kapcsolatos jövőbeli terveiről.

Budapest, 2025. május 6.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Dr. Farkas Antónia s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró